

νὰ πληροφορήσῃ περὶ τῶν διατρεχόντων, κατὰ τὴν ὁδὸν Ζουφροῦ, διότι εἶχε ἀποφασίσει νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ.

Εἶχε σχηματισθεῖ ἡ πεποιθήσις του καὶ ἐθεώρει περατωθεῖσαν τὴν ἐκστρατείαν, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε χωρὶς προηγουμένας σκέψεις.

Ἦδη τῷ ἔμνε μόνον νὰ μεταπείσῃ τὴν Ἀλίκη, νὰ βεβαιώσῃ τὸν Βινιόρ καὶ νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν κύριον Δορζέρ, ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἐπειδὴ εἶχε ἔλθει ἡ κατάλληλος ὥρα νὰ τῷ εἰπῶσι τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν τῷ ἔκρυπτον, τὴν ἱστορίαν τοῦ κομμένου χεριοῦ.

— Θὰ τὰ λάβω ἐγὼ εἰς βάρος μου, ἐσκέπτετο, καὶ ὁ θεὸς μου θὰ τὸν συγχωρήσῃ βέβαια τὸν μέλλοντα γαμβρόν του, διότι κατεπείσθη εἰς τὰς κακὰς συμβουλάς τοῦ ἀνεψιοῦ του.

Θὰ μὲ συγχωρήσῃ καὶ ἡ κόμησσαι, διότι δὲν ἐπερίμεινα τὴν ἐπιστροφὴν της. Γυνὴ καθὼς αὕτη δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν συνένοχον μιᾶς μηδενιστρίας.

Καὶ θὰ τῆς ἀποδείξω ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ εἶνε ὁ συνένοχος τῆς κυρίας Σερζάν.

Ἐνα μόνον πρᾶγμα θὰ τῆς κρύψω τῆς Ἀλίκης, ὅτι ὁ ὥρατος αὐτὸς νέος εἶχε ἐρωμένην αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ὅτε τῆς ὠρρίζετο ἔρωτα αἰώνιον.

Καὶ ἐξηλθεν ἀποφασισμένος δι' ὅ,τι ἤθελε νὰ πράξῃ. Ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ὁδὸν Σουρζίνης καὶ διερχόμενος τὴν αὐλειὸν θύραν ἐξεπλάγη πολὺ μαθὼν παρὰ τοῦ θυρωροῦ ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ ἔστειλε νὰ τὸν καλέσωσι καὶ τὸν ἐπερίμενεν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ Μάξιμος θὰ ἐπρωτίμα νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτον πρὸς τὸν Βινιόρ, ἀλλ' ἡ περιέργειά του νὰ μάθῃ τί τὸν ἤθελεν ὁ θεὸς του τὸν ἔκαμε νὰ ἀναβῇ πρῶτον εἰς τὸ γραφεῖόν του. Εὗρε τὸν τραπεζίτην βαδίζοντα τεταραγμένον καὶ ἐκ τοῦ προσώπου του εἶδεν ὅτι ὁ καιρὸς ποσμήνυε καταιγίδα.

— Ἀ! ἦλθες προκομένε! Ἐμαθα ἱστορίας γιὰ σέ.

Οὕτως ἀποτόμως ὑπεδέχθη τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς του ὁ κ. Δορζέρ, τὸν ὁποῖον συνήθως ὑπεδέχετο ἡπιώτερον.

— Μὰ τί ἔκαμα λοιπόν, θεέ μου, ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος μετρίως δειλιάσας.

— Μίαν κακὴν πράξιν, σοῦ τὸ λέγω καθαρά. Ὁρκίσθη εἰς τὴν κόρην μου ὅτι ἐκεῖνος ὁ γελοῖος ποῦ τὸν ἀγαπᾷ, δὲν ἔκλεψε, ὅτι τὸν κατηγοροῦν ἀδίκως καὶ ὅτι ἀδίκως τὸν ἐδίωξα. Καὶ ξέρεις τί κατώρθωσες μὲ τ' ἀνόητά σου λόγια; Ὅχι. Καλά, τόρα θὰ σοῦ τὸ πῶ.

Ἡ Ἀλίκη μὲ ἐφάνέρωσε πῶς δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Βινιόρ καὶ ὅτι μάλιστα δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ διόλου.

Ἄν ἐπιμεῖνῃ εἰς τὴν ἀπόφασίν της ἔμπορεῖς νὰ καυχῇθῃς ὅτι κατώρθωσες νὰ καταστρέψῃς τὴν ζωὴν της καὶ τὴν ἰδικήν μου, νὰ μᾶς κάμῃς καὶ τοὺς δύο δυστυχεῖς.

Δὲν σοῦ ὁμιλῶ περὶ τοῦ φίλου σου διὰ τὸν ὁποῖον ὑποθέτω δὲν σὲ μέλλει διόλου. Σ' ἐρωτῶ ὅμως διατί μὲ χαρὰν ἐπῆγες νὰ καταστρέψῃς τὸ μέλλον τῆς ἐξαδέλφης σου. Ἐτσι μὲ ἀνταμεΐβεις, διότι πάντοτε σ' ἐθεώρησα ὡς παιδί μου;

— Πραχδέχομαι πῶς εἶχα ἄδικο.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

Elie Frébault

Ο ΦΑΡΟΣ

Διήγημα

Ὁ ἀρχαιότερος τῶν γαλλικῶν φάρων εἶναι ὁ πύργος Κορδουάν, κείμενος εἰς τὸ στόμιον τῆς Γιρόνδης, ἐπὶ βράχου ὑπὸ ὕδατος περικυκλωμένου νῦν, ἀλλ' ὅστις, κατὰ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος, ἠνοῦτο μὲ τὴν στερεὰν διὰ στρώματος ἄμμου ἐξ ὀλοκλήρου καλυπτομένου ὑπὸ τῆς πλημμυρίδος τῆς παλιρροίας.

Ἐκεῖ συνέβη, τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, τραγικὴ ἱστορία, ἣν ἡ παράδοσις διετήρησε καὶ ἦν τινα μοῖ διηγήθη ἐπιτοπῶς ὁ φύλαξ, ὅτε ἐπισκεψάμεν τὸν φάρον. Εἶναι ἡ παράδοσις τοῦ πύργου Κορδουάν.

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Βερδὼν, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχτης τῆς Γιρόνδης, κατῴκει νεαρὸς ἄλιεύς, Πέτρος ὀνόματι. Διὰ τοῦ λέμβου του ἔφερεν εἰς τὸν πύργον Κορδουάν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν φάρον ξένους.

Ὁ φύλαξ τοῦ φάρου τούτου ἦτο ὁ γέρον Καμπρεμέρ, οὗτινος ἡ μονογενὴς θυγάτηρ, ἡ ξανθὴ Ὑζέλ, ἦτο ἡ ὠραιότατη νεανίς τοῦ τόπου. Ὁ Πέτρος ἠγάπα τὴν Ὑζέλ, ἣν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἶχε μνηστευθῇ. Διὰ τοῦτο πάντοτε εὐχαρίστως μετέβαιναν εἰς τὸν πύργον Κορδουάν.

Ἡμέραν τινά, ξένους τισ, εὐγενοὺς φυσιογνωμίας, εἶπε πρὸς τὸν Πέτρον νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸν φάρον, τοῦθ' ὅπερ ἐκεῖνος ἐξετέλεσεν. Ἀμὰ ἀποβιβασθεὶς ὁ ξένος ἔδωκεν ἓν χρυσοῦν σκουδὸν εἰς τὸν Πέτρον καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀναμείνῃ...

Ὁ Πέτρος τὸν περιέμενεν ἄχρι νυκτός, περιφερόμενος διὰ τοῦ λέμβου πέριξ τοῦ βράχου καὶ παρατηρῶν τὸ μικρὸν παράθυρον τῆς μνηστῆς του.

Τὴν νύκτα ὁ ξένος κατήλθεν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ καὶ ἔκραξε τὸν λεμβοῦχον, ὅστις ἐπλησίασε πρὸς τὸν φάρον αὐτῷ νὰ σπεύσῃ, διότι ἡ παλιρροία ἐπλησίαζεν. Ἀλλ' ὁ ξένος δὲν ἦτο πλέον μόνος· εἶχε μεθ' αὐτοῦ νεαρὸν ἀκόλουθον, οὗτινος ἡ μορφή ἀπεκρύπτετο ὑπὸ τῶν πτυχῶν εὐρέος μανδύου, καὶ ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν ἐπίσης εἰς τὸν λέμβον. Ὁ Πέτρος ἐξεπλάγη διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ νέου τούτου, ὃν δὲν εἶχε φέρῃ, οὐδεμίαν ὅμως παρατήρησιν ἔκαμε καὶ ὕψωσε τὸ ἱστίον του...

Μόλις οἱ ἐπιβάται ἐπεβιβάσθησαν καὶ οἱ κεραυνοὶ ἤρξαντο νὰ βροντῶσι, σφοδρὰ δὲ θύελλα ἐξερράγη. Ἡ θάλασσα ἐθράυετο λυσσασδῶς ἐπὶ τῆς ἄμμου. Οἱ δύο ξένοι περιμαζευμένοι ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου

ἐθεώρουν μετὰ τρόμου τὸ θέαμα ἐκεῖνο...

Φοβερὰ ριπὴ ἀνέμου ἀνήγειρε τὸν μανδύαν τοῦ νεαροῦ ἀκολουθοῦ. . . ταῦτο χρόνως δὲ τὸ φῶς τοῦ φάρου ἀπεκάλυψε τῷ Πέτρῳ τὸ ὄχρον πρόσωπον τῆς μνηστῆς του. . .

Τότε ἐκεῖνος, ὠρρότερος ἔτι, κατέλιπε τὸ πηδάλιον, ἐξέβαλε τὴν μάχαιράν του καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ ξένου, ὅστις ὡσπύτως ἐξέβαλε τὸ ἐγχειρίδιόν του. . .

Ὁ λέμβος, μὴ κυβερνώμενος πλέον, εἶχε τὰ πλευρά πρὸς τὰ κύματα, ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀντίπαλοι ἐκλονίζοντο καὶ ἔπληττον εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν...

Αἰφνης ὁ λέμβος ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ἄμμου θραυόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων. Οἱ τρεῖς ναυαγοὶ ἐπῆδησαν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἡ θάλασσα ἐμυκᾶτο καὶ αὐτοὶ ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ τοῦ ὕδατος μέχρι τῆς ζώνης. Ὁ Πέτρος διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκράτει τὴν Ὑζέλ, διὰ τῆς ἐτέρας δὲ τὴν μάχαιράν του.

Ὁ ξένος ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του. Ὁ Πέτρος ἤγειρε τὸν βραχίονα διὰ νὰ πληῇ. . . Ὁ ἕτερος οὐδ' ἐπεχείρησε νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν, ἀλλ' εἶπεν:

— Ἐμὲ ἀγαπᾷ! . .

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος τρέμων πρὸς τὴν μνηστῆν του.

— Ἀλήθεια! ἐπιθύρυσεν ἡ Ὑζέλ.

Τότε ὁ Πέτρος ἔπεσε κεραυνόπληκτος καὶ ἠφανίσθη ὑπὸ τὰ κύματα. . .

Ἀλλ' ὦ θαῦμα! ἡ θάλασσα ἤτις ἤλατο τοῦτο, ἤρξατο ν' ἀνέρχεται αὐθις καὶ ἐκάλυψε τὸν ξένον καὶ τὴν Ὑζέλ.

— Ἀπὸ τότε, ἐπέρανεν ὁ φύλαξ, ἡ ἄμμος ἔμεινε σκεπασμένη ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ ὁ φάρος τοῦ Πύργου Κορδουάν εἶναι διὰ παντὸς χωρισμένος ἀπὸ τῆς στερεᾶς.

**B

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ἐαβιέ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμ. 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου. δρ. 4 (4,10)

«Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone δρ. 4 (4,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (δόλοκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Β'κτωρ Οὐγγὺ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα (τόμ. 2) δρ. 4 (4,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ » 50 (60)

» Βηλαρᾶ » 50 (60)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαβιέ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 41) Δρ. 6 [6,60]